

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

1Η'

Τό ξέχασε ο δυστυχής κατά τη στιγμή της γρήγορης φυγάδας του. Και δεν ξέχασε μονάχα αυτό, αλλά και τό σπαβί του άκκια !

Κοντά στό κρεββάτι του, όπρηξε ένα τραπεζάκι. Κι' άπάνω στό τραπεζάκι, όπρηξε ένας χάρτης των συνόρων διπλωμένος, μερικές εφημερίδες μέ τόν ιερογλυφικό χαρακτήρα των τουρκικών γραμμάτων τυπωμένες, ένα καμινέτο και δύο φλυτζάνια.

Κάτω άπ' τό μαζιλάρι, κάποιος άπό μάς ξεχώρισε ένα άσπρου χαρτί, και τό τράβηξε έξω. "Ήταν μία έπιστολή, γραμμένη άσφαλώς άπό γυναίκαία χέρια. Διπλωμένη στόν άφκελλο αυτόν, όπρηξε έπίσης και μία φωτογραφία ενός χαριτόφλυτου μεμπετί, μέ παχουλά μπρατσάκια, γυμνά πόδια, κι' άρράφα φουσκάμενα μάγουλα.

Συγκινηθήκαμε άπ' τό στοργικό αυτό ένθώμιο, τό όποίο έστελε η τρυφερή χανούμ στόν άνδρα της. Άλλά ο άτυχής σύζυγος, όστε καν αυτό τό προσφιλέ ένθώμιο της γυναικάς του και τό παιδιού του πρόλαθε νά πάρη μαζί του: "Όταν είδε τούς δικούς μας νά προχωρούν και νά όρμουν πρός τόν σταθμό του, καυάλικε το άλόγο του κι' έξαφανίστηκε καλπάζοντας άπάνω στό όδρομο, ό όποιος - άνάμεσα άπό χαράδρες κι' άπό λόφους - όδηγεί πρός τό χωριό Βλαχογιάννη. Τήν ίδια κυτεψύθνη είχαν άκολουθήσει κι' οι άλλοι πανικόβλητοι στρατιώτες του, όσοι δεν πρόλαθαν νά κλεισθούν στόν σταθμό τους.

Ο Ιλαρχος Μάνος όμως, ώργάνωσε έναντίον τούς φοβερό άνθραποκυνηγι. "Όρμισε επί κεφαλής λίγων ίππέων άπάνω στό ίγχι του και τούς πρόλαθε σέ άπόσταση μόλις όλίγων χιλιομέτρων...

Οί φυγάδες, μόλις άντελήφθησαν τήν προσέγγισί του, ταμπουρώθηκαν άμέσως πίσω άπό κάτι σωρούς χωμάτων, καθώς και μέσα σέ χαντάκια κι' άρχισαν πυκνό τουφεκίδι. Ο Μάνος ξεπέζεψε, τότε. Διάταξε τούς ίππείς του νά κάνουν τό ίδιο, κι' άρπάζοντας ένα μανλιγχερ, άπ' τά χέρια του ίππέδους πού κρατούσε τά όλογα των άλλων, άρχισε νά πεζομαχί όρθιος έναντίον των Τούρκων.

"Εμπρός, Σταμάτη! φώναζε συγχρόνως ο ήρωικός Ιλαρχος, ένθαρρύνοντας τούς στρατιώτες του. Άπάνω τους, Γιάννη!... Νά, ρίτσε άπάνω σέ κείνον εκεί, πού φεύγει!... Τσακίστε και τόν άλλον, εκεί κάτω !

Ο Σταμάτης αυτός, πλανόδιος τη στιγμή εκείνη μέ τόν Ιλαρχό του, ήταν ένας άγαθος έδοδιμοπάλης της όδου Σταδίου. Μεταμφιεσμένος τώρα σέ άρειμαίνιο λοχία του ίππικού, έξ αίτίας της πολεμικής έπιστρατεύσεως, δεν έχασε καιρό, μόλις άκουσε τη διαταγή του Ιλαρχού του: Σημάδεψε μέ τό τουφεκι του έναν πανύψηλο νιζάμη, εκεί πού προσαβούσε νά ξεφύγη όλοταγός και τόν εζάπλωσε στό χόμα !

Μέ συγκίνησε τό ίδιο θράδι, ο Σταμάτης, κι' ένώ καθόμαστε γύρω άπό μία φωτιά και ζετανιόμαστε, μάς είπε τά έξής: - Σωριάστηκε χάμα ο νιζάμης σάν κυπαρίσαι πού τό έκοψαν άξάφνα μέ μία μπαλταβιά !

Και μάς διηγήθηκε κατόπιν όλες τις λεπτομέρειες του πολεμικού κατορθωμάτος του, ένώ όλοι τόν άκούγαμε μέ προσοχή, προσθετόντας και τις δικές μας έντυπώσεις...

Η καταδίωξις εξακολούθησε ως τό θράδι. Και τη νύχτα, ένώ οί ήττημένοι Τούρκοι είχαν καθή πειά μέσα στους πέλλους του πυκνού σκοταδιού, έμεις έπισταθμεύσαμε στά σπιτία του Έλευθερωρίου, γιά νά ξεκουραστούμε άπ' τόν όλοήμερο άγώνα...

Τό Έλευθερωριό συγκλονίστηκε άπό ριγή ιερού ένθουσιασμού, εκείνη τήν νύχτα. Ήρθαν τρεις-τέσσερες ίερείς νά μάς προσηπαντήσουν, κρατώντας τήν εικόνα της Θεοτόκου. Τους άκολουθούσαν οί προύγοντες του χωριού, ξεσοκούφωτοι, όλοι μέ σεμνά κι' ήλιοκαμένα πρόσωπα, κορνιζαρισμένα μέ λευκά μαλλιά και γένεια...

Ο μέγαρχός μας μέ τό έπιτελείο του, τράβηξε θιαστικά πρός τό μέρος τους, γιά νά τούς προσηπαντήση. Έβγαλε τό μηλόχι του εύλαστικά. Άσπάστηκε τήν ιερή εικόνα της

Θεοτόκου, και τό τό χέρι των σεβασμίων κληρικών. Και χαιρετούσε ύστερα, μέ βαθειά συγκίνησι, όλόκληρο τό όποιο ζητωκραύ-

ρο τό μαζεμένο εκεί χωριό, τό όποιο ένθουσιασμένο : - Ζήτω ήλευθερία !

Πολύ πρσί, στις έξη Όκτωβρίου, ή Ιετάρτη μεραρχία πήρε τό όδρομο πρός τό Πρετόρι, μέσον του χωριού Βλαχογιάννη. Τό μεραρχιακό ίππικό είχε προχωρήσει, άπ' τά θαθεία χαράματα άκόμη, γιά νά άνιχνεύση τό μέρος και γιά νά καταδείξη τούς θραουπορούντας Τούρκους φυγάδας...

Βοηθοί μας άπρόσκλητοι, τότε, παρουσιάστηκαν οί ζωηρότεροι άπ' τά παλληκάρια των γύρω χωριών. "Όσοι δεν είχαν καταγωνιασμένα κάπου ως τότε - σέ καμιά άποθήκη τους, ή σέ κανένα άχυρώνα - έναν γκρα ή κανένα μαρτίνη μέ λίγα φυσίγια, ίκετευαν τώρα τούς άξιαματικούς μας νά τούς δώσουν κανένα μάζουερ άπ' τά λάφυρα της προηγούμενης άψιμαχίας...

- Καπετάνιο μου ! παρακαλώσαν. Έτσι νά χαρής τά μάρτια σου!... Δάσε καθενα μάζουερ και καμιά άρμαθιά φυσέκια !

- Τί τά θέλετε, μωρέ, τά μάζουερ και τά φυσέκια ; - Γιά νά κυνηγάμε τ' άγάδες πού φύγαγε !

Οί χωρικοί της περιφέρειας εκείνης συνήθιζαν νά λένε «άγάδες» ή «άγάδια», όλους γενικά τούς Τούρκους στρατιωτικούς. Και τόσο μίος έτρεφαν γιά τούς τυράντους των υιούτων και μέ τόση λύσσα ποθούσαν νά τούς κυνηγήσουν, ώστε γιά νά όπλιστούν χρησιμοποίησαν όλες τις πυλωκαρμίνες, και τά όρπητνια και τά σκουριασμένα άκόμη γιαταγάνια, τά όποια τούς τούχαιναν στό χέρι...

Στήν πρώτη κοιλάδα πού συναντήσαμε, μόλις περάσαμε τούς στερνούς λόφους του Έλευθερωρίου, ή μεραρχία μάτα ήσαν οχηματιστό πυκνής φάλλυγος: Στό δεξιό παρατάχτηκε τό 11ο σύνταγμα των Άρκαδών υπό τόν Άντιναύτη, στό κέντρο τό 8ο των Ναυπλιέων υπό τόν Καμπάνη, και στό άριστερό τό 9ο των Μεσσηνίων υπό τόν Άναγνωστόπουλο μέ τις σημαίες των κυματιζόντων ύπερηφανα στό πρσίνο άέρακι...

Στό άκρο άριστερό, ήταν επίσης παραταγμένη και μία όρειβατική μοίρα πυροβολικού, υπό τόν ταγματάρχη Παρνασσίδη.

Λίγο πρην διατρέξει όλόκληρο τό μέτωπο της παρατάξεώς μας ο μέγαρχος, έφτασε καλπάζοντας ο λοχαγός του μηχανικού Τιμολέων Μομφερράτος, ο όποιος έρχόταν άπό τόν πληρότερο σταθμό όπτικού τηλεγράφου...

- "Ε, ψιτ!... ψιτ!, Τιμολέων!... Τι νέα, θρέ ά-δελφί ;

Τόν φώναζε «ερικρυφίως» άπ' τήν παράταξι, κάποιος φίλος και συνάδελφός του.

Ο Μομφερράτος κράτησε άμέσως τόν άγριωπό «ουγγαρέζο» του, τραβώντας άπότομα τά χαλινάρια κι' είπε στα πεταχτά.

- Λοιπόν, άκου: Άπ' τό στρατηγείο μάς πληροφορούν, ότι ο Βούλαγοι προχωρούν νικώντας τούς Τούρκους... Έπίσης κι' οί Σέρβοι παηγυρίζουν νίκες !... Ζήτω λοιπόν ή Συμμαχία!... Ζήτω οί σύμμαχοί μας!

Η είδησις έτρεξε μέ ταχύτητα κερανού σ' όλόκληρη τήν παρατάξι της μεραρχίας...

- Ζήτω ή Συμμαχία ! θροντοφάνεαν όλες μαζί ή χιλιάδες των άνδρών.

Πηλίκια πετούσαν στόν άέρα, ο καθένας φιλούσε τόν πλανόδιό του, ή σημαίες των συνταγμάτων χόρευαν σάν εξαπτέρυγα στην Άνάσσαι, ένώ ένα μουλούκι άπό ταυχηνικά σπουργίτια φερούριζε εραφρισμένο στά θέθη του όριζόντος !

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

